

"Olen aina pelännyt hevosia. Niissä on jotain arveluttavaa ja äkkipikaista." Saran sanat viivyttivät hentoa kättä, joka pyyhki hellästi tahroja kasvoilta, joille lika oli aiemmin päivällä maskeerattu. Mieleen hiipivä muisto hidasti ajanjuoksua. Mies hänen kätensä alla loi häneen rohkaisevan katseen, jonka voimalla Sara ravisti mielensä irti menneestä ja keskittyi jälleen työhönsä, mutta vain käsillään, ei ajatuksella. "Onko sinulla huonoja kokemuksia? Pelkohan voi kummuta vaikka kuinka pienestä. Lapsena koetusta traumasta tai pelkästä mielikuvasta." Miehen ääni sai Saran henkäisemään ja vetämään esiin toisen kosteuspyyhkeen. Näyttelijä oli hänelle tuttu. He olivat olleet siinä ennenkin ja keskustelleet milloin mistäkin, yleensä miehen elämästä, koska Sara ei mielellään puhunut itsestään. Jokin oikku hänet oli silti ajanut tilanteeseen, jossa vuoropuhelu oli kääntynyt ylösalaisin ja uteliaisuus kohdistuikin tähden sijasta varjoon tämän vierellä. "Se on masentava tarina." Sara sanoi pitkän hiljaisuuden jälkeen. "Oikeastaan juuri sellainen tarina, jota ei kannata kertoa, koska se herättää kipeää myötätuntoa." "Kuulisin sen kuitenkin. Kun puhuu koko päivän, kuuntelemisesta tulee terapeutista." "Ei tämän tarinan." Sara varoitti, mutta huokaisi sitten syvään pyyhkäisten miehen kasvoja hitaalla, hallitulla liikkeellä. "Meillä oli hevosia, kun olin pieni. Ravihevosia, tuliluontoisia ja levottomia. Vuorenkokoisia, ainakin lapsen silmissä. Isäpuoli piti tallia ja treenasi niitä. Hän oli inhottava mies. Juuri sellainen, jonka nähdessään ajattelee, ettei voi kuvitella kenenkään asuvan sellaisen kanssa saman katon alla." Sara nyrypisti nenäänsä ja mies saattoi nähdä - tai ehkä vain kuvitella - sinisten silmien ohi liukuvan synkän varjon, joka viipyi maalattujen ripsien alla pienen hetken, kunnes teki mutkan alas nenänvarrtta ja hävisi. Hän aavisti, ettei tahtoisi kuulla tarinaa loppuun, muttei keksinyt sanoja joilla kohteliaasti pyytää naista lopettamaan. "Olin yhdeksänvuotias, kun yksi niistä puri isäpuolta päähän. Puri niin kovaa, että kallo halkesi. En minä sitä nähnyt, mutta äiti näki, ja valvoi sen hirveän miehen rinnalla seuraavat kaksi kuukautta ennen kun mies lopulta kuoli. Äiti olisi myynyt hevoset, mutta ne eivät vielä olleet virallisesti hänen, joten odottaessaan hän yritti pitää ne hengissä, vaikka tuskin uskalsi koskea niihin." Sara hiljeni hetkeksi. Katkera muisto auttajien puutteesta ja suvusta, joka oli hyljännyt äidin, kalvoi kipeämmin kuin muisto hukkaan heitetystä elämästä. "Vain viikko isäpuolen kuoleman jälkeen äiti siirsi hevosta pilttuusta tallia siivotessaan ja hevonen vauhkoontui. En tiedä vieläkään miksi. Äiti ei koskaan puhunut siitä tai mistään muustakaan sen jälkeen. Hevonen riuhtoi itsensä irti, potkaisi äitiä mennessään ja ryntäsi ulos. Olin pihassa viisivuotiaan pikkuveljen kanssa. Yritin repiä veljeä mukana, mutta hän oli liian hidaskäsi." Saran kädet lepäsivät velttoina sylissä. Hän oli unohtanut missä oli ja mitä oli tekemässä. Ympärillä oli täysin hiljaista. Mies istui jäähmettyneenä tuolissaan, huulet hiukan raollaan, järkytys kasvoillaan. "Kuoliko... jäikö pikkuveljesi alle?" mies sai lopulta kakistettua. "Se talloi veljen maahan ja painoi siihen." Sara henkäisi. "Kovaa maata vasten. Laskeutui alas asti ja rutisti. Muistan vieläkin kuinka veli haukkoi ilmaa, ei saanut henkeä. Vaikka ne sanoivat, että niska oli murtunut heti ensimmäisestä kavioniskusta, mutta ei. Veli itki. Yritti saada happea. Ja minä vain seisoin siinä ja huusin. Kai ne sanoivat kuolemaa nopeaksi vain rauhoittaakseen äitiä." Nyt hiljaisuus oli syvempi ja pidempi kuin aiemmin. Kuuntelija ei luonut katsetta puhujaan. Puhuja tuskin näki kuulijaa. "Miten äidillesi kävi?" "Hän ei puhunut enää koskaan." Sara kuiskasi tuskin kuuluvasti. "Veivät äidin sairaalasta suoraan psykiatriselle ja siellä hän viisi vuotta sitten kuoli. En tiedä miten. En kysynyt. Äiti ei koskaan kestänyt kohdata minua, enkä minä häntä."